

Gitte Seeberg: Derfor støtter jeg grønlandsk sælfangst

Af Gitte Seeberg, generalsekretær i WWF Verdensnaturfonden

December 2014

Sælen er et nuttet dyr. Det er ikke til at komme uden om. Dens bløde pels, de store glasklare øjne og dens lidt klumpedumpede bevægelser kan få smilet frem hos de fleste. Den lever tilmed i et enestående landskab og kan synes forsvarsløs, når den ligger på en drivende isflage i de arktiske have.

Det har gjort sælen til et af den slags dyr, som mange af os bekymrer sig om. Det er et dyr der vækker stærke følelser. Alligevel støtter jeg og WWF Verdensnaturfonden den grønlandske sælfangst. Vi har i en rapport undersøgt og beskrevet fangsten. Og konklusionen er klar: sælfangsten er bæredygtig.

Det er et rigtig godt argument for en organisation der arbejder med at sikre bæredygtighed, men vi støtter også fangsten af andre grunde. For det første er sælfangsten med til at opretholde en livsstil og en kultur som fangerne i Grønland har udviklet gennem tusindvis af år. En kultur hvor mennesket er tæt forbundet med naturen og de dyr der har sikret dem overlevelse i et af verdens mest barske områder.

For det andet mener vi at vi som organisation gør mest gavn ved at fokusere på dyr som faktisk er truede. Vi skal ikke være bekymrede for sælen fordi den er nuttet. Hvis vi lader følelserne regere, gør det os mindre effektive når dyr andre steder på kloden faktisk er truede.

En fanger på vej på sælfangst. (Foto: WWF Verdensnaturfonden).

Endelig er sælen som fødevarer set ud fra et klimaperspektiv langt at foretrække frem for de alternativer, grønlænderne ellers må importere fra os. Alt fra sælen er traditionelt blevet brugt, og det er et produkt der på flere parametre slår det meste kød vi ser i køledisken i Danmark.

Derom senere. Når jeg skriver dette, skyldes det at den grønlandske eksport af sælprodukter på få år er faldet med 90%. Det grønlandske samfund har mistet millionindtægter, og fangerne får sværere ved, eller de må helt opgive at ernære sig på traditionel vis.

WWF Verdensnaturfonden, som jeg står i spidsen for, er en natur- og miljøorganisation, der med et videnskaberet udgangspunkt arbejder for, at mennesker lever i harmoni med naturen. Vi bekymrer os om truede dyr og kæmper for, at de også i fremtiden kan leve frit i naturen.

Men sælen er ikke truet i dyr. Der er op imod 12.000.000 sæler i farvandene omkring Grønland. Hvert år fanges der 150.000 sæler i Grønland, men uafhængige biologer anslår at der kan fanges mindst tre gange så mange årligt – og fangsten vil stadig være bæredygtig. Der er altså ikke noget biologisk eller videnskabeligt argument for at være imod sælfangst.

Der er imidlertid en stribe kampagnegrupper der i årtier har beskæftiget sig med og modsat sig sælfangsten ud fra et mere følelsesmæssigt perspektiv. Det har de primært gjort fordi babysæler i en årække er blevet slået ihjel med køller i Canada. Ikke for deres kød, men udelukkende for deres skind.

Den slags tager jeg personligt stærk afstand fra, og jeg er glad for at det ikke finder sted i Grønland. Der tager såvel fangere som politikere som befolkningen generelt afstand fra den form for jagt. Og i Grønland slår man i øvrigt heller ikke sæler ihjel når de er nyfødte. Det er forbudt. Nej, man venter til sælen er vokset og har levet i den natur vi deler med den.

Men kritikken af fangstmetoderne i Canada har ramt Grønland og rammer stadig de grønlandske fangere. Det betyder, at al sælfangst bliver sat i samme bås: Den umoralske. Det er en uheldig sammenblanding af to forskellige former for fangst. Den grønlandske fangst sker med kendskab til og respekt for dyret og er fra et klima- og miljømæssigt perspektiv meget mere nænsom mod naturen end den produktion der ligger bag det meste af det kød vi spiser fra eksempelvis koen, grisen eller kyllingen.

De grønlandske sæler lever dertil et godt liv i naturen. De bevæger sig frit og bliver født, lever og dør i en verden, som måske nok er fuld af farer, men som er deres foretrukne miljø. Hvis man insisterer på at spise kød og vil gøre det med tanke på kvaliteten af dyrets liv i baghovedet, burde man derfor foretrække sæl.

Generalsekretær for WWF Verdensnaturfonden, Gitte Seeberg, i Grønland. (Foto: WWF Verdensnaturfonden).

Når vi sætter tænderne i en bøf, er sagen nemlig den at oksekød er den form for kød der belaster klimaet mest, og når vi spiser en kotelet, er det sojafoder som mange af landets grise bliver fodret med, ofte dyrket på områder hvor der tidligere stod værdifuld sydamerikansk regnskov som er blevet fældet og brændt af for at gøre plads til sojamarer.

Det er altså en gevinst for klimaet og naturen hvis grønlænderne bliver ved med at spise sælkød som de fanger uden for deres hoveddør. Ellers må de importere kødprodukter fra Europa, der, når de ankommer til Grønland med fly eller containerskib, har påvirket klimaet endnu mere negativt end det er tilfældet når det ender på spisebordet i Danmark.

Sælkød er heller ikke fyldt med rester af antibiotika, pencillinrester eller salmonellabakterier. Nej, det er fyldt med fisk fra havene omkring Grønland, og det, synes jeg, er at foretrække. Endelig er sælens skind, når det bruges som beklædning, et produkt der i modsætning til eksempelvis bomuldstøj, er produceret uden brug af de pesticider der ellers præger store dele af tøjproduktionen i verden og forurener vores grundvand.

Men i dag er der et forbud mod import af sælprodukter i EU. Da jeg var medlem af Europa-Parlamentet fik vi dog vedtaget den såkaldte "inuit-undtagelse" der betyder at sælprodukter fra Grønland – ikke Canada og Norge, eksempelvis – godt må importeres til EU. Det skete netop med den begrundelse at den grønlandske sælfangst er bæredygtig og er en del af en kultur som måske nok kan synes fremmed for os i Europa, men som ikke desto mindre har sin plads i verden og må respekteres.

Traditionel grønlandsk fangst med hundeslæde. Grønlandsk sælfangst er et helt og holdent bæredygtigt erhverv, der ydermere er en vigtig del af grønlandsk historie. (Foto: WWF Verdensnaturfonden).

I dag må jeg desværre konstatere at inuit-undtagelsen ikke fungerer. Som nævnt er værdien af eksporten styrtdykket i de senere år, fordi de grønlandske fangere ikke kan komme af med deres produkter.

Det må være et resultat af europæisk uvidenhed og en forestilling om at sæler ikke må spises, at sælskind ikke skal varme os og at sæler bliver slået ihjel på brutal vis. Og det er rigtigt at naturen og dyr skal behandles med respekt og ydmyghed, og at det ikke har været tilfældet i Canada hvilket er kritisabelt og noget, jeg tager afstand fra, men det bør ikke lægges Grønland til last.

Jeg forstår godt grønlænderne når de bærer deres sælskindsprodukter med stolthed. De stammer nemlig ikke som andre pelse fra dyr der har levet hele deres liv i bur. Det er resultatet af en bæredygtig fangst og et produkt der er en gevinst, når resten af sælen er blevet brugt.

Det er derfor at vi i WWF Verdensnaturfondens rapport om sælfangsten i Grønland, giver en stribe anbefalinger til hvordan EU kan sikre at inuit-undtagelsen kommer til at virke, så vestlig uvidenhed eller sejlivede myter ikke hiver tæppet væk under et folk der i generationer har kæmpet for og lært at overleve i nogle af de barskeste egne på kloden.

I WWF kæmper vi for at redde dyr der er truede. Vi er her for at redde natur der er truet. Det gælder for eksempel pandaen og tigeren, men også isbjørnen der trues af klimaforandringer. Det gælder koralrev, havis og regnskov. Og vi er her for at sikre bæredygtig udvikling sammen med de mennesker der lever i de berørte områder.

For at kunne gøre det har vi brug for et tæt samarbejde med de der kender naturen og bor midt i den. Det gør grønlænderne, og når de repræsenterer bæredygtig udnyttelse af naturens ressourcer, skal de bakkes op – ikke kritiseres af mennesker i deres følelser vold.

Det er derfor det er vigtigt at støtte grønlandsk sælfangst. Et bæredygtigt erhverv som repræsenterer en historie jeg kan stå inde for.